

La ce mai e bună iubirea, dacă ea nu poate salva pe nimeni de la moarte?

Uneori, crezi că știi moartea. O vezi în jurul tău, ești conștient că ea există și că, în timp, se va apropia tot mai mult de tine. Îți vezi murind străbunici, bunici, vecini, unchi, mătuși, poate un părinte. Nu-ți pare ceva străin moartea. Până într-o zi, când vine la un pas de tine și calcă peste inima ta așa cum ar trece în viteză un camion pe un pod de sticlă, fărâmițând totul și împrăștiind cioburi. Abia atunci îți dai seama că tot ceea ce credeai că știi despre ea era doar unul dintre învelișurile ei blânde, nu tot adevărul. Abia atunci înțelegi ce e moartea.

Dacă m-ai întreba acum, acum-acum, adică la sfârșit, ce cred că e iubirea, n-aș putea să spun decât atât: iubirea e Luna. Am avut-o pe Luna, așa că, într-un fel, am știut totul.

Știu ce nu e iubirea.

Iubirea nu e frică; iubirea nu e teamă constantă de lucrurile care s-ar putea întâmpla, de oamenii pe care i-ai putea pierde. Iubirea nu sunt planurile de viitor pe care ți le faci. Iubirea nu e lipsa de încredere în propria ta persoană. Iubirea nu sunt alții, iubirea nu înseamnă grija de a afla ce cred alții despre tine. Iubirea nu e oboseală, nu e plictis, nu e banalitate. Iubirea nu e ură, invidie, iubirea nu e atunci când îți propui să fii altcineva. Iubirea nu e atunci când minți, când nu poți fi sincer, când umbli prin lume cu o mască pe față. Iubirea nu e atunci când te ascunzi sub o plapumă și aștepti să treacă timpul, pentru a fi altcineva sau pentru ca lumea să te uite. Iubirea nu e trecut sau viitor. Iubirea nu e așteptare, nu e vis. Iubirea nu e o amintire pe care n-o mai poți schimba.

Dacă simți toate astea, ești departe de iubire.

Iubirea e, în primul rând, nebunie. Iubirea e sinceritate, dar nu orice fel, ci una dusă la extrem. Iubirea e risc; e saltul în gol de pe un vârf de munte. Iubirea e încredere. Iubirea e atunci când vrei să cuprinzi toată lumea în pumn și s-o ascunzi sub pernă. Iubirea e dorința de a trăi fiecare minut, de a lua timpul impersonal pe care-l trăiesc și alții și a-l transforma în ceva al tău, numai al tău. Iubirea e zâmbetul cu care te trezești pe față într-o dimineață de iarnă. Iubirea e o noapte în care se văd bine stelele, și te uiți pe geam, și simți că vrei să iei în brațe siluetele negre ale copacilor din depărtare. Iubirea e un cal galben care aleargă spre tine, și tu nu vrei să ajungă niciodată, ci să-l privești la nesfârșit. Iubirea e când sari din pat, îți lovești degetele de piciorul mesei și te întrebi ce ai făcut de ai ajuns cea mai norocoasă ființă din lume. Iubirea e vocea ei la telefon, și părul ei roșu în bătaia vântului, și bocancii ei mărimea 38, și perișorul ei portocalie de dinți, și rujul maro, și cerceii cu rubin.

Iubirea e când simți că ea depinde de tine. Că nu mai poate fi fără tine.

Iubirea e când Luna îți ține degetele împletite cu ale ei, reci, ca întotdeauna, și-ți spune să nu pleci niciodată.

Și am uitat să mai spun ce altceva e iubirea: iubirea e atunci când afli odată pentru totdeauna cine ești. E atunci când devii acel tu complet pe care-l vei purta mereu cu tine prin lume. Când îl iei pe celălalt și-l amesteci cu tine, făcând un nou întreg, ca un glob mare din plastilină colorată, atunci când te plictisești să tot construiești figurine și amesteci totul, aparent fără niciun sens. Privești apoi mingiuța făcută din toate culorile, și recunoști: uite, piciorul alb al ciupercuței... Uite, acoperișul roșu al casei... Uite, verdele ăla care a fost un copac.

...

La început n-au fost cuvântul, Dumnezeu sau întinderea nesfârșită de ape. La început au fost Dora și Luna.

Și totul a pornit de acolo.